

SIMONYI IMRE

Tavaszi, melybe beleőszültél

Nézd csak ősz van megint
 no nézd csak!
 És látod hozzáőszültél szépen
 illendően no látod ez őszhöz.
 Úgy igaz – hát minek is tagadnád? –
 volt egy tavasz is volt egy nyár is:
 svájcsisipkás tavasz rakottszoknyás nyár.
 Hát most már igazán bevallhatod:
 abba a nyárba
 őszültél bele
 s abba a tavaszba.

Szálfa

De aztán mint a szálfa!

A nád maradhat állva
 de csakis imbolyogva.

Te dőlj ha dőlni kell
 és törj ha törni kell
 – kettőbe vagy szilánkra.

De addig mint a szálfa!

Borravaló

Élni? Igen! – Csak épp nem minden áron.
 Nagy áron? Talán. De nem bármi áron!
 Meghalni? Igen. – Illő pillanatban.
 S fizetni? Igen. – Gavallérosan.

Borravalóként: tisztos életet
 dobni a Bandának
 a végső tányérozáson...

A régi grundon

*A Fasorból a Fiúk hova lettek?
A Lányok hova lettek a Fasorból?*

*Egy vadgesztenye árnyékán megállok.
Körülnézek. – Senki a Régiekből.*

*Ezek csupán ócskák itten
de nem a Régiek:
itt a Régiek helyén: itt a Fasorban.
A Fiúk helyén meg a Lányok helyén.*

*Körülnézek igen:
ezek bizony már nem a Régiek.*

Ezek csupán vadonatócskán – újak.

Toronyiránt

*És induljál el még egyszer a régi
úton toronyiránt a régi cél
vagy a régi céltalanság felé
(egyre megy) de vágiál neki még egyszer
az útnak úgy régimódin –*

szerencséd:

*(régii jó szerencséd) ha újra melléd
csatlakozik hát kettesben az úton
összeakadhattok a Régiekből
egy- s másikkal s akkor kalaplevéve
mondhatjátok szívből hogy: „van szerencsém”
s ballaghattok tovább a régi úton
a régi cél felé – céltalanok! –
ti régi szerencsétlenek az újra
mellétek szegődött „van-szerencsémme” ...*